

DANIEL PETR

SESTRA SMRT

SEVERSKÁ KRIMI
ZE SEVERU ČECH

HOST

DANIEL PETR

**SESTRA
SMRT**

BRNO 2018

© Daniel Petr, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-483-5 (PDF)

ISBN 978-80-7577-484-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-485-9 (MobiPocket)

*At' tě chválí, můj Pane, naše sestra smrt těla,
žádný živý člověk jí nemůže uniknout.*

FRANTIŠEK Z ASSISI

1

DŮM BOŽENY BOUČKOVÉ, RUMBURK, PÁTEK 6. BŘEZNA 2015

Na schodech se ozvaly kroky. Václav Rákos zhasl zapalovač a stoupl si do tmavého kouta. Pod bundou nahmatl pouzdro se služební zbraní. Na chodbě se mihl stín. Rákos rozeplnul pouzdro palcem a sevřel v dlani pažbu pistole. V kuchyni zaskřípal vodovodní kohoutek. Stín se zastavil před dětským pokojem. Rákose dloubla do zad elektrická zásuvka.

Ve dveřích se objevila mužská postava. Ve světle pronikajícím dovnitř oknem hádal Rákos muži metr sedmdesát, možná sedmdesát pět, osmdesát kilo, víc ne, věk třicet nebo čtyřicet. Nejistá chůze, třesoucí se ruce a obličej zvlhlý potem.

Nově příchozí se obrátil k posteli. Pokrčil nohy v kolenou a vystavil Rákosovu pohledu zadnici v teplákách. Trhavý zvuk přiměl Rákose odvrátit hlavu. Když se opět odvážil pohlédnout zpátky, klečel muž na všech čtyřech a šmátral pod postelí. Konečně se mu odtamtud podařilo vytáhnout předmět připomínající tvarem použité mýdlo. V otvoru na vrchní straně vězela zátka. Rákos si vzpomněl, že něco podobného měla jeho babička. Šlo o měděné ohřívadlo do postele. Babička ho vždycky zabalila do osušky a přikryla

peřinou. Kovová ohřívadla později nahradily gumové láhve, ale ve starých domech se dosud objevovala.

Ozvalo se zaskřipání, jak muž otočil zátkou. Vtom se Rákosi rozsvítilo. Teď už chápal, proč kromě rumu určeného k výrobě vánočního cukroví nenašel v celém domě jedinou láhev alkoholu.

„Na tvém místě bych to nepil,“ řekl a vykročil k muži.

Ten si přitiskl ohřívadlo k hrudi jako hračku, o kterou ho chce připravit starší sourozenec, a jediným skokem byl u dveří. Dusot kroků přerušilo řinčení rozbitého skla. Rákos se rozběhl a spatřil ho, jak leží uprostřed chodby. O kus dál se povaloval převržený koš na prádlo. Ohřívadlo vyklouzlo muži z náruče a rozbilo výplň dveří oddělujících chodbu od dílny. Než se vyškrábal na nohy, měl na rukou pouta.

„Cos tu pohledával?“

Muž neodpověděl.

„Tak pojď.“ Rákos ho chytil v podpaží a pomohl mu vstát. Odemkl domovní dveře klíčem zastrčeným v zámku, kopl do ohřívadla a vyšel s mužem před dům. Ohřívadlo se zastavilo uprostřed silnice. Rákos za sebou loktem zabouchl.

Když před půlhodinou přijížděl k nedaleké nemocnici, všiml si, že ulice je označená jako slepá. Padesát kroků od místa, kde zastavil, dopadalo na větve stromů zmrzačených při podzimním prořezávání světlo z oken nově postaveného stanoviště pro vozidla zdravotnické záchranné služby. Tím se vysvětlovalo, proč je cesta pečlivě prohrnutá.

Muž bloudil pohledem ze silnice na Rákose a z Rákose na silnici, jako by se snažil najít odpověď na to, co spojuje ohřívadlo s člověkem, který mu spoutal ruce za zády. Rákos vytáhl z kapsy cigarety a po krátkém zaváhání mu jednu nabídl. Muž ji s dovedností zkušeného kuřáka sevřel mezi rty, Rákos škrtl zapalovačem a oběma zapálil. Teprve teď si

mohl ve slabém světle prohlédnout mužův obličej. Rybí oči, rozcuchané obočí vyrůstající z jediného místa u kořene nosu, tváře porostlé čtrnáctidenním vousem příliš řídkým na to, aby se ho vyplatilo každé ráno holit nebo nechat růst. Barva mužova nosu svědčila o pravidelné péči o opičku, která, jak Rákos dobře věděl, uměla vřeštět jako žádné jiné zvíře na světě, pokud nedošlo na pravidelné krmení.

„Jak se jmenuješ?“

Muž neodpověděl.

Rákos kývl bradou k ohřívadlu: „Že ti to ale trvalo, přijít na to, kam před tebou schovávala chlast.“

Cigareta mezi mužovými rty poskočila. Bezpochyby věděl, o kom Rákos mluví. Majitelka domu Božena Boučková zemřela přede dvěma lety na otravu metylalkoholem. Rákos byl přesvědčený, že šlo o vraždu.

„Nechápu, co tím myslíte.“

„Už jsem se bál, žes zapomněl mluvit.“

„Co mi chcete?“

„Seš její přítel, nebo se pletu?“

„Čí přítel?“

„Na tohle nemám čas.“

„Byl jsem její přítel,“ řekl muž s důrazem na minulý čas.

„Pokud vím, má to za sebou.“

„Co o tom víš?“

„Natáhla brka v nemocnici.“

„Jak dlouho jste byli spolu?“

Muž potáhl nosem.

„Je mi zima.“

„V baráku taky nebylo zrovna teplo.“

„Moh jsem si aspoň vlízt pod peřinu.“

„Nemáš čím topit?“

Muž na něj mlčky hleděl.

„Jedinej, kdo nosil domů prachy, byla tvoje...“ Rákos si navzdory mnohaleté praxi u kriminálky stále nevěděl rady s tím, jak se o obětech vyjadřovat před pozůstalými, a bylo přitom úplně jedno, jestli šlo o rodiče zložené smrti dítěte, nebo o hajzlíka, kterého trápí pouze to, že přišel o zdroj obživy.

„Jsem nemocnej.“

„Vážně?“

„Nemůžu na nohy.“

„To bylo vidět, když jsi mi chtěl utýct.“

„Lek jsem se, jak jste vyskočil z toho rohu.“

Rákos uchopil cigaretu mezi prsty, podržel její žhnoucí oharek chlapíkovi před očima a naklonil se k němu tak, že se jeho nos téměř dotýkal mužova.

„Jestli mi neřekneš, co chci vědět, nebudeš už nohy potřebovat.“

Zdvihl levou ruku a uhasil o ni cigaretu. Olízl si dlaň a poplácal s ní muže po tváři.

„Rozuměls?“

Muž beze slova přikývl.

„Jméno?“

„Jaroslav Malina.“

„Jak dlouho jste byli spolu?“

„Čtvrt roku.“

„Kde jste se poznali?“

„Na seznamce.“

„Nelži. Novinama si umíš akorát utřít prdel a na počítač by ses v životě nezmoh.“

„Šlo o seznamku na nástěnce v Lidlu. Chtěl jsem vědět, jestli někdo neshání kolo, a všim jsem si jejího inzerátu.“

„Tys prodával kolo?“

„A co má bejt?“

„Nemůžeš na nohy. K čemu ti bylo kolo?“

„K ničemu. Proto jsem ho prodával.“

„Chceš mě nasrat?“

„Nebylo moje.“

„A čím teda?“

„Nemám tušení. Našel jsem ho na dětském hřišti.“

Rákos na něj beze slova hleděl. Uvažoval, jestli mu má rozbít hubu teď, nebo až z něj dostane to, co potřebuje. Rozhodl se pro druhou možnost.

„Kdy jste spolu přestali spát?“

„Co?“

„Tys nerozuměl?“

„Po měsíci.“

„Proč?“

„Pohádali jsme se.“

„Věděl někdo, že to spolu táhnete?“

„Nechtěla, abych o tom někomu říkal.“

Styděla se za něj. Sotva se jí mohl někdo divit.

„A tebe nenapadlo pochlubit se kámošům? Pokud vím, byla to pořád kost.“

Muž vyplivl nedopalek.

„Žádný nemám.“

„Už zase lžeš?“

„Nechodím ven.“

„Chceš mi namluvit, že seš tu od rána do večera zavřenej?“

„Mně to vyhovuje a Boženě to nevadilo. Chtěla mě jenom pro sebe.“

Rákos si dokázal představit, jaké peklo dokázali *slušní občané* města udělat ze života ženě, která se sotva mohla počítat mezi místní smetánku, a navíc se prohřešila tím, že už nedokázala snášet svou osamělost a vzala zavděk spodinou, která právě pohledem upřeným na jeho náprsní

kapsu žadonila o další cigaretu. Sáhl do kapsy pro krabičku. Teď už začínala být zima i jemu. Pokud Malina mluví pravdu a o svém vztahu k Boučkové nikomu neřekl, vysvětluje se tím, proč o něm během Rákosova rozhovoru s její zaměstnavatelkou nepadlo ani slovo.

Rákos si znovu zapálil. Předstíral, že si nevšiml mužova lačného pohledu, a shýbl se pro ohřívadlo.

„Kdy začala chlastat?“

„Jak to mám vědět?“

„Její zaměstnavatelka tvrdí, že nepila.“

„To určitě. Když jsme se sešli poprvé, byla vylitá jako rybník.“

„Byls u ní doma?“

„Myslel jsem, že ji vezmu ven, ale nechtěla o tom ani slyšet.“

„Chodila do práce střízlivá?“

„To sotva, ale uměla to skrejšvat.“

„Co pila?“

„Měla ráda vodku.“

„Kde si ji kupovala?“

„Nemám potuchy, co ode mě chcete, ale víc toho nevím.“

„Napadlo mě, žeš jí pro chlást chodil ty. To by vysvětlovalo, proč si tě u sebe držela.“

„Už jsem vám řekl, že jsem odtud nevystřčil nos.“

Rákos uchopil ohřívadlo za kroužek provlečený mosaznou zátkou a zdvihl ho muži před oči.

„Co v tom je?“

„Voda.“

„Voda?“

„Co jinýho by v tom mělo bejt?“

„Chtěl ses umejt?“

„Měl jsem žízeň. Před tejdnem zastavili vodu.“

„Tak cos hledal v kuchyni?“

„Zapomněl jsem na to.“

Rákos odšrouboval zátku a přičichl si k obsahu ohřívadla. Nebylo pochyb o tom, že uvnitř je skutečně voda. Takže metylalkohol musí být ukrytý jinde a on ho najde, i kdyby měl dům prohledat místnost po místnosti. Obrátil nádobu a vylil její obsah na silnici.

2

DŮM BOŽENY BOUČKOVÉ, RUMBURK, PÁTEK 6. BŘEZNA 2015

Muž mlčky sledoval proud vody vytékající z ohřívadla. Václav Rákos si v duchu zopakoval, co se mu dosud podařilo zjistit. Majitelka domu Božena Boučková pracovala jako šatnářka v nedalekém bazénu a měla to do práce co by kamenem dohodil. Její přítel Jaroslav Malina ji 7. května 2013 přinesl do nemocnice s otravou způsobenou metylalkoholem. Úmrtní list uváděl jako příčinu smrti selhání ledvin způsobené metabolickou acidózou. Takové věci se stávají, a v tomhle Bohem zapomenutém kraji častěji než jinde. Rákos byl však přesvědčený, že tohle není ten případ. Při pohledu na nemocnici s opadanými římsami, dřevými okapy a nedoléhajícími okny nebylo těžké si představit, že lékař, který prováděl pitvu, něco přehlédl, protože se z důvodu úsporných opatření únavou sotva držel na nohou.

Aby Rákos přišel smrti Boženy Boučkové na kloub, rozhodl se prohledat její dům. Obhlédl si ho, když odpoledne přijel z Ústí nad Labem. Krátce před půlnocí nechal auto stát na parkovišti před nemocnicí a vydal se na místo. Na plechových dveřích sloužících ke vstupu do dílny, umístěné v zadní části domu, visel rezavý zámek. Ze zadní kapsy

kalhot vytáhl kleště. Ozvalo se kovové cvaknutí a skřípání, jak se dveře otevřely. K nohám se mu nahrnul sníh.

Rozsvítil mobil a bez hnutí naslouchal. Uvnitř se nic nepohnulo. Dveře na chodbu byly odemčené. Protáhl se jimi a zavřel za sebou. Z věšáku na konci chodby zplihle visely kabáty. Na botníku ležela obálka s upomínkou na zaplacení elektřiny. Posvítil si do výklenku pod dřevěnými schody, ale kromě několika sklenic od zavařenin a kbelíku se zkamenělým hadrem na podlahu neobjevil nic, co by stálo za pozornost.

Vešel do kuchyně sloužící zároveň jako jídelna. Dvířka kuchyňské linky byla otevřená. V košíku se skořicí, pomerančovou kůrou a práškem do pečiva objevil prázdnou láhev od rumu. Podle všeho šlo pouze o jednu z mnoha surovin určených k výrobě cukroví.

V koupelně na zrcadle se kupila obvyklá sbírka prášků na bolest hlavy, krabička se živočišným uhlím a kapky do očí. V přihrádce vedle zrcadla objevil použitou antikoncepci s nadepsanými čísly označujícími dny v měsíci. Poslední pilulka chyběla u devítky. Boučkovou hospitalizovali na jednotce intenzivní péče 7. května. Antikoncepci tedy přestala brát dříve, nejspíš už během předchozích měsíců. Světlo dopadlo na datum spotřeby, ještě nějaký čas zbýval. Bylo nepravděpodobné, že by se Boučková ve dvaapadesáti pokoušela otěhotnět. Mnohem pravděpodobnější bylo, že 10. dubna, nebo dokonce už o měsíc dřív přestala spát se svým přítelem.

Na displeji mobilu se objevilo jméno Rákosovy ženy. Ráno odjela na třídní seminář do Berlína a od té doby mu volala pokaždé, když se střídali přednášející, aby se přesvědčila, jestli nezanedbává jejich sedmiletého syna. Co mu může teď uprostřed noci chtít? Nikdy to s ním neměla snadné, ale na to, aby se změnil, je v pětáctyřiceti příliš pozdě.

Seznámil se s ní krátce před pádem železné opony. Od-
krucoval si tehdy vojenskou službu, zatímco Jana dokončo-
vala střední zdravotnickou školu. Když ho její rodiče pozvali
na večeři, přišel v otrhaných džínách a triku s ručně vyvede-
nou podobiznou svého jmenovce Václava Havla. Udělal to
samozřejmě naschvál, Janin otec byl náměstek tajemníka
krajského výboru strany a matka vyučovala na pedagogické
fakultě dějiny dělnického hnutí.

Když Janě oznámil, že má v úmyslu stát se vyšetřovate-
lem, prohlásila, že někdo tak bezbranný jako on přece nedo-
káže chytit zločince. Měl oči nemluvněte, široké nosní dírky,
ve kterých se s odzbrojující opravdovostí ježily chlupy, důlek
v bradě dodávající jeho obličejí vzhled propíchnutého míče
a nečesané kudrny, v nichž se tu a tam objevilo peří, jako by
právě vypadl z hnízda. Navzdory jejímu přesvědčení v roce
1995 dokončil Vysokou školu Sboru národní bezpečnosti,
později přejmenovanou na Policejní akademii, a krátce nato
se vzali.

Než si přičichl k první vraždě, odbyl si učednické roky
jako řadový policista. Na přelomu tisíciletí se stal vyšetřo-
vatelem na Krajském úřadu vyšetřování v Ústí nad Labem.
Tam řešil převážně loupežná přepadení, ublížení na zdraví,
vydírání a únosy. Když v roce 2002 odešlo po sloučení úřadu
s kriminální policií několik vyšetřovatelů z oddělení vražd,
chopil se příležitosti.

Přitáhl si límec bundy k bradě. Černá bavlna byla zejmé-
na na břiše a rukávech odřená a Jana čas od času pozname-
nala, že by ho konečně ráda viděla v něčem jiném než v tom,
co měl na sobě, když se poznali. Ale on se nedokázal přimět,
aby si koupil novou. Svou roli v tom možná hrál i kus po-
věřivosti, protože bunda ho provázela i během vyšetřování,
při nichž došlo na střelbu, a jemu se — na rozdíl od jiných

vyšetřovatelů, kteří takové štěstí neměli — kulka pokaždé vyhnula.

Palec mu sklouzl po umaštěném skle.

„Co se děje?“

„Kde jsi?“ uslyšel hlas své ženy.

„V koupelně,“ odpověděl podle pravdy.

„Kde je Martin?“

Měla o syna přehnané obavy. Chlapec přišel na svět po třinácti letech jejich manželství, v době, kdy oba dávno přestali věřit, že se dítěte ještě dočkají. Rákos neskrýval nadšení z jeho narození, ale jako otec za mnoho nestál. Věděl, že by mu Jana neodpustila, kdyby s sebou Martina bral do práce, a že jeho ochota na tuto podmínku přistoupit byla jednou z mála věcí, které jí ještě bránily ho opustit. Přesto Martina pod záminkou výletu odpoledne vyzvedl ve škole a vydal se s ním do Krásné Lípy. Ubytovali se v penzionu na okraji města, a sotva Martin usnul, vyrazil Rákos do neda-
lekého Rumburka.

„Martin je v posteli,“ odpověděl.

„Spí?“

„Je čtvrt na jednu.“

„Dáš mi ho k telefonu?“

„Co chceš slyšet? Jak mluví ze spaní?“

„Mluví ze spaní?“

„Nemluví.“

„Stejně mi ho dej.“

Otevřel dveře do dětského pokoje, do něhož dítě podle všeho nev kročilo celá léta, a napodobil dech svého syna.

„Chybí mi,“ povzdechla si Jana, když si opět ramenem přitlačil sluchátko k uchu.

„Je teprve pátek.“ Klečel na podlaze s krkem nataženým tak, aby dohlédl pod postel. V jedné ruce držel zapalovač

a druhou si z očí odhrnoval vlasy. Měl by si konečně dojít k holiči. Pod postelí spatřil oválný předmět.

„Ráno si s Martinem pudu zaplavat,“ řekl.

„Určitě se nemůže dočkat.“

„Chci ho překvapit.“

Přestože ji nemohl vidět, byl si jistý, že se usmála.

„Jsem ráda, že jsem tě slyšela.“

„Já taky,“ řekl, ale Jana už tam nebyla.

3

PENZION KŘINICE, KRÁSNÁ LÍPA, PÁTEK 6. BŘEZNA 2015

V penzionu Křinice se dosud svítilo. Na parkovišti pokrytém sněhem stálo jediné auto. Po silnici se přehnal traktor s radlicí, která by mohla rozhrnovat moře před Mojžíšovým lidem prchajícím z Egypta.

U stolu za rozsvícenými okny seděl majitel penzionu Oldřich Bradáč a zaměstnanec národního parku Tomáš Ježek. Bradáč dopil půllitr a zvedl se ze židle.

„Jdu přiložit. Nahoře spí ten malej kluk a nechci, aby zmrzl, než se jeho táta vrátí.“

Ježek zamáčkl cigaretu v popelníku.

„To bych rád věděl, co má tak důležitýho na práci.“

Bradáč pokrčil rameny. Dokolébal se ke dveřím a o chvíli později se z chodby ozvalo lomození roštu. Ježek se zaklonil v židli a vystrčil před sebe pupek napěchovaný do zeleného svetru. V oknech se mihla světlá traktoru vracejícího se do města.

„Vypadá to, že Zedník už to zabalil,“ houkl na chodbu.

„Cos říkal?“

„Že to Péta Zedník už zabalil!“

Bradáč za sebou zavřel dveře a obešel pult zavalený půl-
litry se zbytky piva, sklenicemi, z nichž trčela brčka s okou-
sanými okraji, a láhvemi od limonády.

„Ani se mu nedivím, takovýhle počasí jsem v březnu ještě
nezažil.“

Místností zavanul chlad. Zedník si oklepal sníh z vato-
vaného kabátu.

„Koukám, Oldo, že máš otevřeno.“

„Čekám na toho poldu, zapomněl si tady klíče,“ řekl Bra-
dáč. „Dáš si pivo?“

„Co je to za otázku?“

Ježek si zapálil další cigaretu.

„Seš zpátky nák brzo,“ prohodil směrem k Zedníkovi.

„Jak to, brzo?“

„Myslel jsem, že jezdíš do Doubice.“

Zedník se s hekáním vysoukal z kabátu.

„Viděli jste, jak je venku? U přehrady jsem to obrátil, v tom-
hle počasí jsou stejně všichni zalezlí doma.“

Ježek byl jiného názoru. Jenže Zedník, který mnoho ro-
zumu nepobral, se řídil vlastní logikou, a Ježek věděl, že dal-
ší vyptávání by stejně nikam nevedlo.

Z úvah ho vyrušil Bradáčův hlas.

„Do prdele. Neteče voda.“

Stařec utáhl kohoutek nad umyvadlem a ruce zašpiněné
od uhláku si otřel do kalhot. Penzion měl odjakživa potí-
že s vodou. Pokusy vyhloubit studnu skončily nezdarem
a o městské vodě si podnik ležící na kraji lesa mohl nechat
zdát. Nezbyvalo než vodu svádět ze svahu do nádrže umís-
těné vedle kůlny s náradím. V létě však nádrž často zela
prázdností a v zimě zamrzala.

Bradáč se natáhl pro baterku položenou na polici.

„Musím se na to jít podívat.“

Svah nad Křinicí, pětáctyřicet kilometrů dlouhou řekou klíkatící se mezi pískovci Českého Švýcarska jako žíla na krku spáče, se ztrácel v chumelenici. Pod okny penzionu stálo opřené kolo. Oldřich Bradáč nedokázal pochopit, jak sem na něm mohl Ježek v tomhle počasí dojet. Přetáhl si kapuci přes hlavu a uchopil dřevěné hrablo. Sníh mezi silnicí a nádrží na vodu odhrnoval pravidelně celou zimu, ale bylo to jako snažit se vyšlapat pěšinu uprostřed rybníka. Hrablo stlučené z prken bylo příliš těžké a Bradáč nedávno oslavil sedmdesátku. Stačilo málo a docházel mu dech, a to byl taky důvod, proč na stará kolena koupil penzion, který za posledních deset let pětkrát změnil majitele. Dokonce ani on si navzdory lehkomyšlnosti, která ho bez ohledu na věk dosud neopustila, nenamlouval, že tady udělá štěstí. O nic takového mu nešlo. Chtěl zkrátka strávit zbytek života na místě, kam zřídka kdy někdo zabloudí, a když už se někdo ukáže, jde o člověka, se kterým je možné u tří nebo čtyř sklenic piva probrat, co se kde přihodilo a jaké bude počasí. Syn sliboval, že mu bude pomáhat s věcmi, na které už otec nestačí, jako je například odhrnování sněhu kolem penzionu, ale ačkoli odtud bydlel sotva pět minut jízdy autem, ukázal se tu nanejvýš jednou nebo dvakrát za měsíc.

V polovině vzdálenosti mezi silnicí a nádrží se Bradáč zastavil, aby popadl dech. Hleděl na úzkou pěšinu, kterou vlastnoručně vydlabal ve sněhu, a na mysl mu přicházela slova, za něž by ho jeho matka, Bůh buď milostiv její duši, nepochválila. Lpěl na víře, kterou mu odmalička vtlokala do hlavy, a ctil ji i poté, co matka opustila jeho otce a odstěhovala se se synem — bylo mu tehdy pouhých pět let — z Plzně do Rumburka. Nyní chodil každou neděli do kostela v Krásné Lípě, a jednou za rok se dokonce vyzpovídal, ačkoli se místnímu faráři sotva mohl svěřit s něčím, co už předtím do omrzení neopakoval návštěvníkům penzionu.

Zatímco odpočíval, pěšina zapadla sněhem a on neměl chuť začínat znovu, čert vem vodu. Přinejhorším rozpustí sních v jednom z těch velkých hrnců v kuchyni. Kdyby tak alespoň mohl říct Zedníkovi, aby cestu k nádrži prohrnul traktorem, ale bylo tam příliš málo místa a hrozilo, že nádrž vezme za své. Penzion si dokázal vydělat sotva na nejnutnější údržbu a do rozsáhlejších investic se Bradáč pouštět nemohl, ani kdyby k tomu měl dostatek sil. Prodělal dva infarkty a lékař se netajil s tím, že třetí už pravděpodobně nepřežije. Nechtěl nic jiného než v penzionu strávit těch několik dní, které má ještě k dobru, a pak ať si ta barabizna spánembohem spadne.

Opřel hrablo vedle dveří. Zevnitř se ozýval smích. Přitiskl obličej k oknu a spatřil Ježka, jak ke stolu nese plné püllitry. Přece ho v tomhle stavu nenechá odjet na kole. Neublíží mu, když jednou půjde pěšky. Bradáč chytil Ježkovo kolo za řídítka a dotlačil ho za roh penzionu. Přesvědčil se, že ode dveří není vidět, a oklepal si sních z bot. Nad topením si svlékl bundu.

„Jsme bez vody.“

Novinka zůstala podle očekávání bez povšimnutí. Bradáč se posadil ke stolu.

„Zajímalo by mě, jestli už je ten polda na cestě.“

„Možná někde zapad,“ řekl Ježek. „Nechal ti na sebe číslo?“

Bradáč se neohrabaně zvedl ze židle. Stačilo několik minut odhrnování sněhu v tom nečasu, a už necítil záda.

„Měl bych ho mít v knize hostů.“

Došoural se k baru sloužícímu zároveň jako recepce a vytáhl z upatlaných desek předtištěný formulář. Posadil se ke stolu a nasadil si brýle.

„Tak co tu máme? Václav Rákos, datum ubytování dneska, telefon...“

Zdvihl ze stolu mobil, a zatímco nahlas předčítal číslo, obracel hlavu střídavě k papíru v jedné a mobilu v druhé ruce. Přiložil si telefon k uchu. Oba spolustolovníci ho mlčky sledovali.

„Zase jsme bez signálu,“ prohlásil po chvíli a opět mobil odložil. Při troše štěstí by se mohl dovolat ze stolu v rohu kuchyně, ale na to, aby na něj teď šplhal, byl příliš unavený.

„Copak tu nemáš pevnou?“ zeptal se Ježek.

Bradáč vstal a vrátil formulář na místo.

„Nechal jsem ji zrušit.“

„To nebylo moc chytrý.“

„Na tom, co je a co není chytrý, se neshodnou ani maza-nější hlavy, než nosíme na krku my dva,“ prohlásil Bradáč a otřel si ze rtů pěnu.

„Řek ti, kam jede?“

„Tvrdil, že si potřebuje něco vyřídit v Rumburku.“

Zedník dopil půllitr.

„Musím jet. Třeba ho po cestě potkám.“

Ježek se natáhl k věšáku pro vestu.

„Pojedu za tebou.“

Oba zaplatili. Bradáč za nimi zavřel a vrátil se ke stolu. Uchopil půllitr, ale než se stačil napít, shrnul průvan záclonu.

„To bych rád věděl, k čemu přikládám do kotle, když tu pořád někdo courá,“ zabručel.

Ve dveřích se objevila Ježkova hlava.

„Oldo, když jsi byl venku, stálo tam moje kolo?“

Bradáč si dal s odpovědí načas.

„Jo.“

Ježek zaklel.

„Nech mě hádat,“ řekl Bradáč. „Už tam nestojí.“

Ježek se poškrábal ve vlasech.

„Kdo by v takový psotě krad kolo?“

„Každej, kdo žije v týhle zemi, ví, že čím větší psota, tím víc se krade.“

„Koupil jsem ho v lednu ve výprodeji.“

„Třeba se najde.“

„O tom pochybuju.“

„Mám na rohu kameru. V tý chumelenici nejspíš nebude nic moc vidět, ale třeba toho hajzlíka poznáme.“

Ježek si povzdechl.

„Teď už ho stejně nechytnu. Stavím se odpoledne po cestě z práce.“

„Jako vždycky.“

Bradáč se obrátil k oknu. Světla traktoru obarvila chumelenici dočervena. Zahlédl Ježka, jak vyskakuje na schůdek pod kabinou a bouchá pěstí na okno. Motor na okamžik utichl, dveře kabiny se otevřely a Ježek zmizel uvnitř. O silnici zaduněla radlice. Sklenice na baru zařinčely.

Bradáč pohlédl na hodiny. Tři čtvrtě na jednu, kde ten chlap vězí? Přece tu na něj nebude čekat do rána. Zvedl se ze židle, musí se jít podívat na toho kluka. Je tam sám a kdoví, jestli není vzhůru.

Na chodbě se sehnul ke kotli. Zalomcoval roštem a otevřel dvířka, aby se přesvědčil, že uvnitř zbývá ještě dost uhlí. Z rozpálené roury se vznesly jiskry. Přivřel dvířka a vydal se nahoru. Na posledním schodu uhodil dlaní do vypínače. Žárovka v lustru s porcelánovým stínidlem zablikala a na chodbě se rozhostila tma.

To mu ještě chybělo, teď aby šel do sklepa zapnout jistič. Ve zdi se leskl obdélník okna. To jsem blázen, napadlo ho, večer jsem ho pootevřel, abych vyvětral kouř z kotle, a teď je zavřený.

Poškrábal se na tváři. Nemohl se zbavit dojmu, že něco není v pořádku. Náhle si vzpomněl na dítě spící za dveřmi

na konci chodby. Srdce se mu rozbušilo. Vyrazil k jedinému pronajatému pokoji v penzionu. Klopýtl, jak se lekl stínu okenního rámu na podlaze. Opřel se dlaní o zeď. Když bral za kliku, modlil se, aby bylo zamčeno, ačkoli si nedokázal představit otce, který by zamkl své dítě a vyrazil za nějakou kurvou. Jiné vysvětlení pro Rákosovu cestu do Rumburka uprostřed noci ho totiž nenapadlo.

Dveře se bez odporu otevřely. Bradáč se rozhlížel po pokoji. Dovnitř pronikalo oknem světlo lampy u silnice. První, čeho si všiml, byla cestovní taška obrácená dnem vzhůru. Její obsah se povaloval po podlaze. Většinu tvořilo dětské oblečení a školní potřeby. Rákos nejspíš syna odpoledne vyzvedl ve škole a vydal se rovnou do Krásné Lípy.

Bradáč překročil klubko nátělníků a otevřenou knížku obrácenou hřbetem navrch a sklonil se nad peřinou. Na začátku každé zimy poctivě povlékl pokrývky ve všech pokojích v penzionu, ačkoli se tu zřídka někdo ubytoval.

Postel byla prázdná. Ucítil tlak na prsou. Pokud jde o srdeční příhodu, je po všem. Lékař se vyjádřil dost jasně na to, aby si Bradáč něco namlouval. V tomhle počasí se pomoci nedočká včas, ani kdyby v penzionu byl signál a jemu se podařilo dovolat na pohotovost.

Nohy mu vypověděly službu. Jak dosedl na okraj postele, peřina se pohnula. Ve tmě se objevila hlava dítěte tisknoucího si k obličejí jednoho z těch umělohmotných poníků, jací jsou k dostání na čerpacích stanicích. Bradáč zhluboka vydechl. Z kapsy u kalhot vylovil lahvičku s nitroglycerinem, odšrouboval víčko a zastrčil si tabletu pod jazyk. Tlak na prsou polevil stejně rychle, jako se objevil.

4

BYT ŠTĚPÁNA ROTHY, PRAHA, PÁTEK 6. BŘEZNA 2015

Eva Rothová se posadila na podlahu před postelí a opřela si hlavu o kolena. Z úst jejího bratra se vydralo zasténání. Jak dlouho to bude ještě trvat? Před třemi dny jí zavolali z nemocnice, protože bratr ji uvedl jako jedinou příbuznou. Léčba rakoviny varlat, kterou podstupoval poslední čtyři roky, selhala. Ošetřující lékař neskrýval upřímné překvapení, naděje na vyléčení bývá v případech, jako je tento, značná. Evě ho bylo líto, popravdě ho litovala mnohem víc než svého bratra, nebylo mu ještě ani třicet a dosud neztratil zápal, zatímco její stejně starý bratr připomínal slupku přilepenou na dně odpadkového koše. Lékař jí sdělil, že další léčba by byla zbytečná a bratr by ji pravděpodobně nepřežil.

Po jeho návratu domů připadla Evě úloha bratra ošetřovat, protože matku obžalovali z vražd šesti pacientů v rumburské nemocnici, kde celý život pracovala jako zdravotní sestra, a nyní byla ve vyšetřovací vazbě.

Štěpán byl o devět let starší než Eva a v dětství jí nahrazoval otce, který od nich odešel ještě před tím, než se narodila. Matka se po rozvodu vrátila ke svému dívčímu příjmení, zatímco Evě se Štěpánem zůstalo příjmení po otci. Navzdory

tomu, že měla po třicítce a vychovávala dvě děti, se o ni stále zajímali muži, ale ona už si nikoho nenašla.

Bydleli v Krásné Lípě. Aby matka Evu a Štěpána uživila, brala si noční směny. Štěpán se staral o domácnost, vodil Evu do školy a pomáhal jí s domácími úkoly. Když bylo Evě devět, odešel do Prahy studovat práva. Každý pátek na něj čekala na autobusové zastávce na náměstí a on jí nikdy nezapomněl přivést dárek.

O to víc ji překvapilo, když ji jednoho dne uhodil kvůli tomu, že si bez dovolení půjčila jeho MP3 přehrávač. Vždycky si mohla ve Štěpánově pokoji brát, co ji napadlo, ale tentokrát byl jako vyměněný. Jeho proměnu si vysvětlovala podrážděností kvůli blížícím se závěrečným zkouškám, ale jeho studium se protáhlo nejprve o rok a pak o dva a bezdůvodných výprasků přibývalo.

Stěžovat si matce nemělo smysl. Promluvila si o tom se spolužačkou, se kterou se přátelila od první třídy. Ale ta ji odbyla s tím, že jí starší sestra dokáže udělat ze života peklo i kvůli vypůjčené sponce do vlasů. Jenže Eva věděla, že tohle je něco jiného. Spolužačku tloukla sestra odmalička, zatímco jí Štěpán jako dítěti předčítal před usnutím z knížek, o jejichž obálkách hemžících se příšerami se jí pak v noci zdálo, a pouštěl si s ní filmy o ožvlých mrtvolách, kvůli kterým do rána nezamhouřila oči.

Když bylo Evě šestnáct, oznámil Štěpán matce, že odešel ze školy a našel si práci jako řidič kamionu. Pro matku znamenalo jeho rozhodnutí těžkou ránu. Další pohroma na sebe nenechala dlouho čekat. Jednoho dne Štěpán matce sdělil, že má rakovinu, a krátce nato objevila Eva v předsíni otevřenou obálku s dopisem podepsaným ředitelem nemocnice, ve které matka pracovala. Pacienti si stěžovali na její lhostejnost, přestože, jak se Eva v listu dočetla, schopnost

vcítění se do potřeb nemocných patří k základům povolání zdravotní sestry. To je možná pravda, napadlo Evu, když se později dozvěděla, že jde o jednu z věcí, na kterých vyšetřovatelé založili matčino obvinění, ale to přece neznamená, že by matka někoho zavraždila.

Krátce po svých osmnáctinách se Eva vrátila o den dřív z koncertu kapely Nicka Cavea and The Bad Seeds, protože kamarádka, u které měla přespat, onemocněla. Otevřela dveře do obývacího pokoje a uvnitř seděl Štěpán. Chtěla se mu vrhnout do náruče, aby mu dokázala, že už mu odpustila, ale ve dveřích do kuchyně se objevila matka a on v tu chvíli s přehnanou ochotou vyskočil ze židle, aby jí pomohl s talíři. U stolu se vyhýbal Evinu pohledu, a když mu po večeři udělala vedle sebe místo na gauči, posadil se do křesla. Navrhla mu, aby si šli zakouřit. Věděla, že neodmítne, protože matce vadil cigaretový kouř a on kouřil jednu cigaretu za druhou. Sotva se ocitli za dveřmi, vlepila mu pusu na tvář, ale on se tvářil, jako by se nic nestalo. Došla jí trpělivost a vyčetla mu, že to, jaká se z jejích matky stala troska, je jeho vina. Když se na ni vrhl, myslela si, že půjde jen o další rvačku, ale pak ucítila jeho ruku v rozkroku. Byl kost a kůže a snadno se mu ubránila. Utekla do svého pokoje a tam se dala do pláče, otřesená tím, co se stalo.

Den nato si sbalila věci a odjela dřív, než se matka vrátila z práce. Nastoupila do vlaku do Ústí nad Labem, kde měla strýce, otcova bratra, se kterým se čas od času vídala. Nemohla se mu dovolat, a tak vytočila číslo na pevnou linku, které našla v telefonním seznamu na ústeckém nádraží. Od jeho ženy se dozvěděla, že se strýc před rokem odstěhoval.

Nezbylo jí než strávit noc v ubytovně na Střekově. Poprvé v životě si koupila láhev vína. Když dopíjela poslední skleničku, zazvonil jí mobil. Natáhla se na stůl pro ovladač

televize a vypnula zvuk. Volal jí bratr. Pochopila, že se něco děje, ale nedokázala se přimět, aby stiskla tlačítko pro přijetí hovoru.

Její pozornost upoutala televizní obrazovka, na které se objevila matčina tvář. *Zdravotní sestra z Rumburka je obžalovaná z vraždy pacienta*, přečetla si text v pruhu běžícím na spodním okraji obrazovky. Vypotácela se ven a na jedné ze zahrádek, které na začátku června vyrostly na okrajích chodníků před každou druhou restaurací, potkala bývalého redaktora *Lidových novin* Richarda Dolanského.

5

BYT ŠTĚPÁNA ROTH, PRAHA, PÁTEK 6. BŘEZNA 2015

„Chci vědět, jestli máma opravdu zabila všechny ty lidi, který jí předhazují v televizi,“ přerušil její myšlenky Štěpánův hlas.

Překvapeně zdvihla hlavu.

„Nevšimla jsem si, že seš vzhůru. Chceš s ní mluvit?“

Štěpán se obrátil k sestře.

„Musím ji vidět.“

Natáhla ruku pro mobil povalující se vedle postele. Měla osmnáct nepříjatých hovorů od Richarda. Věděla, že si o ni dělá starosti, ale nemohla mu zavolat zpátky, protože by se za ní vypravil do Prahy, natolik ho znala, a představa, že stráví noc ve společnosti umírajícího bratra a Richarda trpícího nespavostí, jí naháněla husí kůže.

„Víš, kde máma je?“

„Ve vazební věznici v Litoměřicích.“

Otevřela si internetový prohlížeč a našla kontakt na telefonní ústřednu. Telefon vyzváněl nekonečně dlouho. Nastavila hlasitý odposlech.

„Vazební věznice Litoměřice.“

„Eva Rothová. Ráda bych se svým bratrem navštívila matku.“

„O koho se jedná?“

„O Annu Hrubou.“

Ticho přerušovalo pouze hlasité klapání klávesnice.

„Další návštěva obviněné je možná za čtrnáct dní.“

Eva překvapením zalapala po dechu.

„Jak to?“

„Obviněný má právo na přijetí návštěvy v trvání devadesáti minut a v počtu nejvýše čtyř osob jednou za dva týdny. V odůvodněných případech může ředitel věznice povolit přijetí návštěvy i většího počtu osob nebo za dobu kratší než dva týdny, případně na dobu delší než devadesát minut. Vaše matka už počet návštěv vyčerpala.“

„Tomu nerozumím. Otec zemřel. Kdo jiný by ji mohl chtít navštívit?“

„Informace o identitě návštěvníků věznice neposkytuje.“

„Můj bratr umírá. Za dva týdny už nemusí být mezi živými. Je to dostatečně odůvodněný případ?“

„Samozřejmě. Nejprve je však nutné doručit na podatelnu vyjádření lékaře, na jehož základě vám ředitel věznice umožní návštěvu.“

„Kde mám v pátek večer shánět lékaře?“

„S tím vám nepomůžu.“

„Jak dlouho trvá vyřízení žádosti?“

„Obvykle dva týdny.“

„Děláte si legraci?“

„Tiskopis žádosti si můžete stáhnout na stránkách věznice.“

Mobil ohluchl. Eva s užaslým výrazem pohlédla na Štěpána.

„Slyšels to?“

Štěpán se místo odpovědi obrátil ke zdi. Narovнала mu polštář pod hlavou. V koupelně se opláchla studenou vodou. V předsíni vklouzla do bot a potichu za sebou zavřela dveře. Než se bratr probudí, koupí něco k večeři.

Ve večerce na rohu ulice nabrala z chladicího boxu do košíku několik jogurtů se žlutě vyvedeným štítkem *akce*, kterým bylo polepené téměř všechno od povadlých kedluben po předražené láhve alkoholu. Přidala bagetu, vajíčkovou pomazánku a pomelo. Než zaplatila, požádala o cigarety. Venku si zapálila a pomalu se vydala směrem ke Štěpánovu bytu.

„Přinesla jsem bagetu,“ zahlaholila v předsíni. „A někde tu mám vajíčkovou pomazánku,“ vsunula ruku po loket do tašky, která jí visela přes rameno.

Nepochybovala o tom, že Štěpán už je vzhůru. Prošla předsíni do kuchyně a vyskládala nákup na kuchyňskou linku. Natáhla se do police pro talíře. Kuchyni naplnil cin-kot nádobí.

Dveře do Štěpánova pokoje byly pootevřené.

„Dáš si jogurt?“ zavolala přes rameno, ale odpovědi se nedočkala. Zatmělo se jí před očima. Od počátku věděla, že k tomu musí dojít, ale měla příliš málo času, aby se na to dokázala připravit. Zhluboka se nadechla a vykročila ke dveřím vedoucím do Štěpánova pokoje. Zpocenou dlaní uchopila kliku.

„Štěpáne? Spíš?“

Žaluzie na okně na protější straně pokoje byly vytažené, poprvé od chvíle, kdy překročila práh bratrova bytu. Štěpánova postel byla prázdná.